

Enhedslisten har vanen tro fremsat forslag om ensidige danske sanktioner, og jeg vil gerne på vegne af Det Konservative Folkeparti afvise forslaget.

Enhedslistens løsning er en ikkeløsning. Og hvorfor det? Jo, det er ikke vejen frem, at Danmark ene land, der samlet set eksporterer for 9 mio. kr. til Burma – i runde tal vistnok, hvad der svarer til Finansministeriets nye kantinepris – skal indføre økonomiske sanktioner.

For at sanktioner skal have effekt, skal en langt større gruppe lande stå bag. Det er netop, hvad der sker i EU-regi, hvor EU-landene står sammen i denne sag, og hvor der er udtalt fælles vilje og fælles holdning. Der er bl.a. indført indrejseforbud for regimets ledelse til hele EU, personel fra Burmas militær er blevet udvist af EU. Der er indført våbenembargo, og udviklingsprogrammer er blevet suspenderet. En sådan markant og klar stillingtagen til styret i Burma har kun virkning, hvis flere lande og i dette tilfælde hele EU står bag.

Vi har ikke noget ønske om at deltage i en populistisk klapjagt på dansk erhvervsliv. Hvorfor skulle vi dog det? Og det ville helt sikkert være resultatet, hvis Enhedslistens forslag bliver gennemført. Helt sikkert er det også, at forslaget ikke vil medføre ændringer i Burma. Det er altså også helt sikkert.

Det Konservative Folkeparti støtter dermed den hidtidige danske linje, som den tidligere regering førte, og som den nuværende regering fører, og vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Steen Gade (SF):

Enhedslisten skal have tak for, at vi får en Burmadiskussion i Folketinget, altså at vi sætter sagen på dagsordenen. Og i det, jeg nu vil sige, tager jeg egentlig stilling til de to linjer, der står i forslaget, og ikke til alle detaljer i bemærkningerne. Og jeg vil så sige om forslaget, at det efter vores opfattelse ikke er et udtømmende forslag om, hvad der skal ske med Burma.

Jeg synes, at forslaget rejser en interessant og vigtig diskussion om offentlig indkøbspolitik, og derfor vil mit svar være delt op i en principiel diskussion om at bruge offentlig indkøbspolitik til det her formål. Som punkt 2: Om det middel nu skal bruges af Danmark, og punkt 3: En diskussion om, hvordan vi lige nu i øvrigt agerer aktuelt og stærkest.

Med hensyn til det principielle så synes jeg faktisk, at det er interessant, at staten Massachusetts har sagt, at man vil bruge den offent-

lige indkøbspolitik og tage menneskerettighedssynsvinkler ind i principperne for denne.

Jeg kan ikke forstå udenrigsministerens så bastante afvisning af det tema, og nu vil jeg så vente spændt på Det Radikale Venstres ordfører, for det kan da ikke være rigtigt! Jeg har nemlig hørt hr. Jørgen Estrup sige, at menneskerettigheder skal spille en meget større rolle i den fremtidige verdenshandel, og så kan det da ikke være rigtigt bare at afvise det på den måde, som det blev gjort af udenrigsministeren: med en henvisning til WTO.

Det er sikkert rigtigt, at retstilstanden er sådan, men jeg er da uenig i, at EU kører så hårdt frem på det punkt. Det er jeg simpelt hen lodret uenig i. EU bruger paragraffen offensivt imod Massachusetts, hvor jeg synes, at vi i stedet for skulle gå ind og diskutere, hvordan vi principielt kan få menneskerettighedsprincipperne ind i offentligt indkøb.

Det ville være det ene positive tilsagn, som jeg synes, vi skal bruge tid på i Udenrigsudvalget og dér få diskuteret igennem, hvordan det instrument kan bruges. Vi har jo en politik på området om, at vi skal bruge det til den grønne omstilling her i landet, og det er vel ikke helt urimeligt, at vi også begynder at tage menneskerettighedstemaet med.

Det andet er spørgsmålet om, hvorvidt det så er et middel, vi skal bruge lige nu. Det ved jeg ikke. Jeg har givet principielt tilsagn om at ville bruge og udvikle instrumentet og gøre det til et vigtigt instrument ved siden af forbrugerboycot, som jo laves af folk uden for det her hus og ved siden af, hvad staten kan gøre, herunder EU, i forbindelse med en sanktionspolitik.

Om vi skal bruge det nu, om det er et aktuelt middel, vi skal sætte i gang nu, ja, det vil jeg overveje. Jeg synes, at udvalget kan spørge Burmakomiteen om, hvilke synspunkter de har, og så må vi vurdere dem i udvalgsarbejdet.

Det sidste, jeg vil sige, og dér er jeg enig med udenrigsministeren og andre ordførere, er, at det er helt afgørende, at vi laver en så stærk EU-linje som overhovedet muligt over for Burma. Hvis vi også kan få det ud af debatten, at regeringen så at sige opruster i forlængelse af, hvad regeringen har gjort – det vil jeg godt give ros til – og kører videre og satser stærkt på, at EU får en så stærk linje på det her punkt som overhovedet muligt, ville det være godt.

Jeg tror nemlig ligesom forslagsstillerne, at styret er ganske trængt, og derfor kan man sige, at alle skridt, der optrapper i den nuværende